

Het Geheim
van
Syrraswaldon

Het Geheim
van
Syrraswaldon

Evert Ruijs

Schrijver: Evert Ruijs
Coverontwerp: Evert Ruijs
ISBN: 9789462542013

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Evert Ruijs

Inhoudsopgave

BOEK I: De Held van Harldon.....	8
1. De Boodschapper	8
2. De Poort van Harldon	16
3. De Koning van Harldon	25
4. De Brand.....	37
5. Het Buitenverblijf	43
6. Man tegen Man	49
7. Terug naar de Burcht.....	57
8. De Stadsraad	65
Boek II: De Goudmeesters van Gildikar.....	71
1. Kapers op de Lege Kust	71
2. Xandokar	78
3. Naar Gildikar.....	86
4. Geheimen in Gildikar.....	94
5. De Goudmeesters.....	101
6. Naar de Lege Kust.....	108
7. De Ontsnapping.....	115
8. De Kapers	121
9. Het Geheim van de Schat	130
10. De Onderhandelingen	135
Boek III: De Bronnen van Barrizan.....	145
1. Een Slecht Begin	145
2. De Illustere Meester Ferdinand.....	151
3. De Verborgene Tunnel	159
4. De Wachter	165
5. De Bronnen van Barrizan.....	170
6. Op de Vlucht.....	178
7. Toeval?	183
8. Genezing.....	189

BOEK IV: Het Geheim van Syrraswaldon	193
1. Het Luisteren	193
2. Feest bij het Drakennest	200
3. De Kamer van de Macht	207
4. Drakenolie	216
5. Voorspoed en Tegenslag	221
6. Op Zoek naar een Oplossing.....	229
7. Drakenlicht in Vrahadon.....	237
8. Op Reis	244
9. Wereldveroveraars.....	248
10. Het Middel en het Doel	253
11. Het Geheim van Syrraswaldon	261
12. Vuurwerk.....	270
13. Koning Jonathan.....	277
EPILOOG	284

BOEK I: De Held van Harldon

1. De Boodschapper

Toen Jonathan die ochtend wakker werd, wist hij meteen dat de dag anders zou worden dan normaal. Zijn voorgevoel was nu zo ontwikkeld dat hij min of meer al wist dat er straks een boodschapper vanuit het Koninkrijk Harldon in galop de paleispoort door zou komen om Koningin Yra een bericht te brengen. Maar zover was het nog niet. Hij staarde uit zijn raam naar het frisse groen van de bomen die net hun lenteblaadjes begonnen te krijgen en vroeg zich af of hij zou blijven liggen, of al naar beneden zou gaan om zijn moeder, de koningin, te waarschuwen dat er nieuws op komst was.

'Ach,' dacht hij en bleef liggen, 'ze zal er snel genoeg achterkomen.' Pas een uur later sprong hij uit bed om zich gereed te maken voor zijn oefeningen. Elke dag werkte hij hard om fit te blijven en nieuwe dingen te leren, precies zoals Zezara de Zwaardmeester hem langgeleden had geleerd. Uren had Jonathan al geoefend op de binnenplaats van het paleis met zijn zwaard. Deze ochtend ging hij met werpsterren op verschillende doelen gooien. Dit kon een effectief wapen zijn als je de vijand kon verrassen. Sinds een paar dagen was hij ook bezig met een touw dat verzaard was door stukje lood. Hij had geen idee of dit ooit van pas zou komen, maar elk wapen had zijn eigen gebruik en dus moest hij elk wapen leren kennen.

Even later klonk het geroffel van paardenhoeven op de stenen van het binnenplein en wist Jonathan dat zijn voorgevoel was uitgekomen. Ondanks dat Jonathan het talent had om de toekomst aan te voelen, net als een echte Verhalenverteller,

wist Jonathan nooit precies wat er ging gebeuren. Daarom ging hij nu nieuwsgierig naar binnen. Tenslotte kwam er niet elke dag een boodschapper met zoveel haast naar het paleis in de hoofdstad.

In de Troonzaal van het paleis zat Yra op haar troon. Jonathan keek naar zijn moeder en vond dat ze er moe uitzag. Haar haren waren grijs geworden en haar gezicht had diepe groeven gekregen. Ze had weinig meer gelachen sinds de dag dat Koning Goldhart gesneuveld was tijdens de laatste aanval op de Stad van Vrahadon. Yra leek zo klein op de grote troon waar eerst Goldhart had gezeten. Naast haar zat de Eerste Minister, Quercus. Beiden luisterden met een serieus gezicht naar de boodschapper die voor hen stond. De man zag er stoffig en bezweet uit en vertelde opgewonden over wat er in Harldon aan de hand was. Even aarzelde Jonathan om dichterbij te komen. Was dit iets wat hem aanging? Hij hield zich over het algemeen niet met staatszaken bezig en voelde dat dit niet voor zijn oren was bestemd.

Opeens keek Yra zijn kant open zag hem bij de deur staan. Met een bezorgd gezicht wenkte ze hem.

'Jonathan, kom eens hier. Dit moet je ook horen. Tenslotte zal jij je ook meer met dit soort dingen bezig moeten houden' zei ze met een zachte stem. Jonathan vroeg zich af of hij wel iets met staatszaken te maken wilden hebben; dat was allemaal ingewikkeld. De dag dat hij koning moest worden was hopelijk nog ver weg. Toch zette hij een geïnteresseerd gezicht op en luisterde.

'De Koning van Harldon is mogelijk overleden, maar de hele situatie is nogal vreemd, want niemand weet precies wat er aan de hand is. Het overlijden schijnt al een tijd geleden gebeurd te zijn, maar niemand heeft ons tot nu toe officieel in willen lichten. Deze boodschapper is in het geheim gestuurd door een

groep verontruste inwoners van de stad Harborg. Ook zij hebben slechts sterke vermoedens dat er iets aan de hand is, want niets is zeker. Wel zagen ze intussen dat het steeds slechter ging met het land. Het lijkt erop dat een paar onbetrouwbare ministers de macht hebben overgenomen. Tot overmaat van ramp is men begonnen om het land leeg te roven. Daarom vragen ze ons om soldaten te sturen, want zo kan het niet langer!'

Harldon was een klein koninkrijk in het westen van het grote rijk dat vanuit de Stad van Vrahadon werd bestuurd. Harldon had zijn eigen koning die zijn burcht had in de stad Harborg. Na de Slag van de Twee Zwarte Prinsen was deze koning gaan samenwerken met het Land van Vrahadon, het Graafschap Rizkaran en de eilanden Lameria, waardoor er een groot rijk was ontstaan waar vrede, veiligheid en voorspoed heerste. Maar nu leek het voorbij. Wat was er aan de hand?

Even keek Yra naar haar Eerste Minister, alsof ze bevestiging nodig had voor datgene wat ze nu ging zeggen.

'Jonathan, ook ik denk dat we moeten ingrijpen. We kunnen de veiligheid en voorspoed die we de laatste jaren hadden niet zomaar uit handen geven.

Ik moet je vertellen dat we behalve de boodschapper al meer aanwijzingen hadden dat er iets aan de hand is. Normaal is de koning altijd stipt op tijd met zijn bijdrage aan de verdediging van het Rijk, maar dit jaar hebben we nog geen enkel goudstuk of zilverling gezien! Ik vond het al vreemd, maar nu we het bericht van deze boodschapper hebben gehoord, vrees ik het ergste.'

'Wat wil je dan doen?' vroeg Jonathan.

'Zoals ik al zei; we moeten ingrijpen. Ik wil dit echter niet met een groots machtsvertoon doen. Het moet voorzichtig. Daarom heb ik iets anders bedacht,' zei de koningin bedachtzaam. 'Wat

dacht je ervan als jij een kijkje ging nemen in Harborg? Gewoon als prins op bezoek vanuit de hoofdstad. Dan kan je zien wat er aan de hand is en misschien direct wat ervaring op te doen in het onderhouden van contacten in het koninkrijk. Normaal hou je je niet met staatszaken bezig. Misschien dat dit een uitgelezen kans is om iets te leren!'

Het was duidelijk een moeilijke keuze voor Yra, want tenslotte was Jonathan nog haar enige zoon en hield ze er niet van dat hij gevaar zou lopen. Maar voor een prins was dit een goede oefening in zijn voorbereiding op het koningschap. Als hij kon uitvinden wat er aan de hand was, dan konden ze beter op de situatie reageren.

Even aarzelde Jonathan. Hij was altijd in voor avontuur, maar kreeg het gevoel dat hij deze klus niet alleen kon klaren. Het leek hem gevaarlijk om helemaal alleen naar Harborg te gaan. Met rillingen dacht hij terug aan die keer dat hij in Kasteel Rizkaran in de kerker had gezeten. Zoiets wilde hij niet meemaken in de Burcht van Harborg!

'Mag ik vragen of Leanne mee gaat?' vroeg Jonathan aarzelend. Even keek Yra haar Eerste Minister aan. Quercus, de vader van Leanne, had de vraag natuurlijk allang verwacht en begon te grijnzen. Hij wist dat die twee onafscheidelijk waren.

'Ha! Maar natuurlijk, maar jullie gaan sowieso niet alleen. We zullen ook een aantal soldaten meesturen; een prins komt tenslotte niet zonder gevolg! Maak jullie dus snel klaar, dan kunnen jullie zo vertrekken' zei hij.

Vlak voor het vertrek gaf Yra aan Jonathan een kunstig bewerkte zegelring.

'Neem deze ook mee,' zei ze, 'je weet maar nooit of je duidelijk moet maken dat je in opdracht van de koningin komt. Dit zal iedereen herkennen!'

Jonathan keek naar de kostbare gouden zegelring met een diepblauwe steen en herkende het als de ring die Goldhart steeds op officiële gelegenheden gedragen had. Ooit zou hij deze ring ook dragen, bedacht hij.

'Koninklijk blauw,' zei Leanne, 'dat staat je goed!'

Samen reden Jonathan en Leanne de stad uit. Een eindje achter hen reed een tiental soldaten van de koninklijke lijfwacht. Jonathan was het liefst zonder hen op stap gegaan; dan had hij alle vrijheid gehad. Daarnaast viel zo'n sleep soldaten alleen maar op, maar hij wist dat hij verstandig moest zijn. Gelukkig kende hij Luitenant Rudolfus goed; de jonge officier die het groepje soldaten aanvoerde was wel vaker Jonathan's lijfwacht geweest en was een vriendelijke man die niet eens zoveel ouder dan Jonathan en Leanne was. Ze konden goed met elkaar opschieten.

Ze reden in de richting van de bossen waar Quercus zich vroeger verscholen had gehouden met zijn rebellenleger. Hier had hij Leanne ontmoet. Nu voelde het alsof hij haar al zijn hele leven kende. Het was al weer vele jaren rustig in de bossen en liep er een goed onderhouden weg doorheen in de richting van de bergen in het westen. Met een rustig drafje lieten ze snel de hoge torens van de Stad van Vrahadon achter zich en genoten ze met volle teugen van de frisse buitenlucht.

'Heerlijk om op weg te zijn, Leanne!' zei Jonathan vrolijk tegen zijn reisgenote. Met Leanne had hij al zoveel meegemaakt, dat hij het gevoel had dat hij alles aankon.

'Ja, goed om nu weer samen te vertrekken,' antwoordde Leanne die aan die ene keer dacht toen ze alleen op avontuur was gegaan. Nee, zij zou niet meer zonder Jonathan willen reizen!

De reis door de heuvels van het Land van Vrahadon ging snel en was aangenaam. Ondanks dat het nog vroeg in het voorjaar was scheen de zon uitbundig en zelfs toen ze hoger in de bergen kwamen was het niet al te koud. Op een bergweide hielden ze een vrolijke picknick samen met de tien soldaten. De koks van het paleis hadden uitgebreid allerlei lekkernijen ingepakt en daarom voelde het net als een vakantie. Na de korte stop vervolgden ze hun rit. Aan het eind van de dagtocht reden ze de laatste pas over en keken ze uit over de weidse vlakte onder hen die in de verte overging in een rotsachtig gebergte.

'Kijk,' zei Jonathan enthousiast terwijl hij naar het westen wees, 'aan de overkant van de vlakte kan je nog net de Poort van Harldon zien. Daar vlakbij heb ik Goldhart voor het eerst ontmoet!'

Hij vertelde aan Leanne hoe hij Goldhart was tegengekomen en hem toen de belofte had gedaan om voor het Rijk te strijden. Goldhart had hem toen een belangrijk bericht toevertrouwd. Toen had hij nog geen idee dat hij een prins was. Sterker nog, hij had geen idee dat hij ooit in Lameria zou aankomen! Het voelde allemaal als heel lang geleden. Sinds die tijd was hij niet meer terug geweest in Harldon. Nu hij hier stond en over de vlakte tuurde voelde hij zich vreemd, alsof hij opeens bevangen werd door een laat gevoel van heimwee naar het Land van Harldon waar hij was opgegroeid.

Diep onder hen, aan de voet van de berg, lag het dorp waar Jonathan op zijn tocht zijn eerste overnachting had gehad. Ook vannacht zouden ze daar verblijven.

Met het gevolg van tien soldaten reden Jonathan en Leanne het dorp in. Hiermee trokken ze veel bekijks. Kinderen verdrongen zich langs de kant van de weg en juichten.

'Het is de prins! Welkom Prins Jonathan!!'

Zo vaak kreeg het slaperige dorp niet hoog bezoek. Jonathan was verbaasd, want in de hoofdstad gebeurde dit nooit. Daar waren de mensen gewend aan al die belangrijke mensen die het koninklijke paleis in- en uitreden, maar hier was het duidelijk anders. Lachend zwaaide Jonathan naar de kinderen. Na zijn eerste bezoek was er duidelijk een hoop veranderd!

De stoet reed naar het midden van het dorp, waar de soldaten in de herberg werden ingekwartierd. Jonathan besloot daar niet te blijven (daar trok hij veel te veel bekijks!) en keek de menigte rond. Al snel zag hij wie hij zocht, toen hij de boer herkende waar hij zich heel veel jaren geleden verborgen had gehouden voor de soldaten van de toenmalige Hertog. Hij keek er naar uit om met hem bij te praten.

'Hé, jij bent helemaal niet veranderd,' lachte Jonathan de boer toe.

'Nou, dat kan ik van jou niet zeggen,' mompelde de boer verlegen. Hij wist niet zo goed hoe hij zich tegenover Jonathan moest gedragen. Hij herinnerde de jongen als een mager kind dat een paar dagen bij hem op de boerderij had meegeholpen en kon de knappe jongeman nu bijna niet herkennen.

'Ja, ik geloof dat we elkaar wel wat verhalen kunnen vertellen!' antwoordde Jonathan en daarmee nodigde hij zichzelf uit bij de boer en zijn gezin. Gelukkig duurde de verlegenheid van de boer niet zo lang. Toen het eten eenmaal op tafel kwam ging het ene na het andere sterke verhaal rond.

Het werd die avond behoorlijk laat en ondanks dat Jonathan moe was kon hij niet in slaap komen. Hoe zou hij het aanpakken in Harborg? Kon hij zo de stad binnenrijden met zijn tien ruiters, zoals hij die middag had gedaan in het dorp? Zou hij daarmee niet veel teveel bekijks krijgen? Een uur lang lag Jonathan te woelen. Allerlei beelden tolden door zijn hoofd, alsof de

verschillende mogelijkheden van de toekomst zich aan hem opdrongen. Hij zag hoe hij officieel ontvangen werd, om daarna weer uitgezwaaid te worden. Was dit een voorspelling van wat er zou gebeuren? Of was het gewoon een waarschuwing? Hij begreep dat ze met een officieel bezoek niets wijzer zouden worden over wat er in het land aan de hand was. Dat was niet de bedoeling! Nee, ze konden beter met zijn tweeën gaan en zo niet al te veel opvallen. Dan zouden ze vast een beter idee krijgen over wat er werkelijk aan de hand was!

2. De Poort van Harldon

Toen Jonathan de volgende ochtend bij het ontbijt kwam wist hij het zeker; hij had besloten dat hij beter de soldaten van Luitenant Rudolfus in het dorp achter kon laten. Via Droomcontact kon hij ze altijd oproepen als hij het nodig vond, bedacht hij.

Rudolfus had even tegengesputterd, maar volgde als een trouwe soldaat zonder te klagen de orders van Jonathan op. Na het ontbijt vertrokken Jonathan en Leanne met zijn tweeën uit het dorp en reden ze over de kale vlakke in de richting van de Poort van Harldon. Zonder escorte voelde het tweetal zich vrijer en konden Jonathan en Leanne wedstrijdje houden met hun paarden. Het paard van Jonathan was snel, maar omdat Leanne lichter was (en misschien ook wel een betere ruiter) was zij nog sneller.

Voordat ze bij de Poort waren ging de weg eerst nog door een donker bos. Jonathan kon zich goed herinneren hoe hij zich hier vroeger had schuilgehouden voor de zwarte ruiters die de koning achter hem aan had gestuurd. Hij rilde bij de herinnering aan de angst die hij toen had gevoeld. Maar dat was lang geleden. Nu was alles rustig.

Toch voelde hij dat er iets niet goed was in het bos. Dat was niet door de herinnering van lang geleden, maar door een bijna tastbare dreiging van gevaar. Naarmate ze steeds dichterbij de Poort van Harldon kwamen proefde Jonathan een groeiende angst in zijn mond. Zijn tong voelde als leer en de smaak ging niet weg, ook al bleef hij uit zijn veldfles drinken. Nerveus hield

hij zijn hand op zijn zwaard en fluisterde tegen Leanne dat zij haar werpmes paraat moest houden.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Leanne bezorgd.

'Sst, ik hoor iets,' fluisterde Jonathan. Naast hen in het struikgewas kraakte er een tak en klonk een flink geritsel. Jonathan en Leanne trokken de teugels van hun paarden aan en de draf ging over in een rustige stap.

'Luister! Het zit daar links.'

Nogmaals hoorden ze een gekraak. Dit keer dichterbij.

'Hou je gereed om je paard de sporen te geven,' fluisterde Jonathan naar Leanne. 'NU!!'

Als door een wesp gestoken gingen de paarden in één sprong over van stap naar galop en vlogen ze vooruit. Dit verraste de mannen die uit het struikgewas tevoorschijn waren gesprongen om de twee ruiters te overvallen.

'Hou ze tegen!' riep één van de rovers, maar te voet waren ze te langzaam om de twee snelle paarden in te halen.

'Pfff! Dat was net op tijd,' zei Leanne, 'goed dat je zo'n goed ontwikkeld voor gevoel hebt!'

Jonathan had er al bijna spijt van dat hij zijn lijfwacht in het dorp had achtergelaten, maar liet daar niets van merken. Het was nu te laat om op zijn beslissing terug te komen!

Na deze gebeurtenis reden ze in een hoog tempo verder. Ze letten nu op elk takje dat kraakte, maar er gebeurde gelukkig verder niets. Ze legden de laatste paar kilometers door het bos af en zagen achter de bomen de grijze rotsrichel opdoemen die de grens met het Koninkrijk Harldon markeerde. Onderaan de rotsen was de Poort waar vroeger niemand het land had mogen verlaten. Maar dat was lang geleden. Nu zou de Poort openstaan voor iedereen.

Toen ze de laatste bocht om gingen lag de Poort voor hen. De grote eikenhouten deuren stonden inderdaad open en er was geen enkele bewaker te zien.

'Hé, dat is vreemd,' zei Jonathan tegen Leanne, 'normaal zou je hier toch wel een wachter verwachten.'

'Ja, wat zou er aan de hand zijn?'

Langzaam en op hun hoede stapten de paarden verder de Poort door. Ook aan de andere kant was het stil. Niemand liep over de stoffige straat en alle luiken van de huizen waren gesloten. Ze zagen slechts een verlaten dorp waar alleen aan het eind van de straat nog maar één schoorsteen rookte. Voor de rest waren het slechts een paar kippen die over straat liepen.

'Kom, laten we bij dat huis gaan kijken,' zei Jonathan, 'misschien weten zij daar wat er aan de hand is.'

Voorzichtig klopten ze aan bij het huis waar de schoorsteen rookte. Hier liepen nog meer kippen rond. Zo veel dat ze er bijna over struikelden.

'Binnen!!' riep een diepe basstem vanuit het huis, 'kom maar naar achteren.'

Leanne duwde de deur open en rook direct de heerlijk gebraden kip toen ze aarzelend binnenliepen.

'Zo, dat ruikt lekker,' zei ze, 'je krijgt hier gewoon trek van.'

'Ik denk dat ik weet wie hier woont,' antwoordde Jonathan lachend die opeens een idee had gekregen.

Achterin zijn huiskamer zagen ze een enorm dikke man, die moeizaam uit zijn stoel kwam. Even knipperde hij met zijn ogen alsof hij niet geloofde wat hij zag, maar begon toen van oor tot oor te grijnzen.

'Jonathan en Leanne!!' riep Barr, terwijl hij zijn handen aan zijn broek afveegde en daarna op hen afdribbelde om hen een dikke knuffel te geven, 'wat een verrassing! Dat jullie mij hier in mijn

nederige huisje komen opzoeken! Kom, ga zitten. Ik heb net wat kip gebraden. Jullie zullen vast trek hebben na jullie reis!

Jonathan moest lachen. Dit was precies de Barr zoals hij hem op het laatst had leren kennen. Luitenant Barr was ooit de commandant geweest die leiding gaf over het garnizoen dat gelegerd was bij de Poort van Harldon. Hij had toen de opdracht om niemand het land uit te laten. Daarom had hij ook de opdracht gekregen om samen met de nare Kolonel Yaqqes tegen wil en dank achter Jonathan aan te jagen. Uiteindelijk had hij ingezien dat hij aan de verkeerde kant stond en was hij overgelopen om Jonathan te helpen. Daarna waren ze vrienden geworden. Na zijn pensioen was hij teruggekeerd naar de Poort van Harldon; daar voelde hij zich thuis tussen zijn kippen.

Met plezier gingen Leanne en Jonathan aan tafel, waar een dampende maaltijd door Barr werd klaar gezet.

'Wat is er hier aan de hand bij de Poort?' vroeg Jonathan, 'waar is iedereen gebleven?'

'Ach, het is lang geleden dat het hier druk was,' verzuchtte Barr.

'Met het openen van de grens was hier niet zoveel meer te doen. Er werd geen tol meer geheven en er hoefde niemand gecontroleerd te worden. Daarom werd het garnizoen snel kleiner en trokken de mensen weg, terug naar Harborg waar meer werk was. Ik kan ze geen ongelijk geven.

En de afgelopen dagen zijn ook de laatste soldaten vertrokken, want die werden niet meer betaald sinds de koning in Harborg zich niet meer laat zien. Maar ja, ik ben gewoon te gehecht aan deze plek en mijn kippen natuurlijk!'

Tijdens de maaltijd konden ze bijpraten over alle avonturen die ze hadden beleefd. Na een tijdje was Jonathan toch nieuwsgierig of Barr meer wist over het de koning.

'Veel hoor ik hier niet in de deze uithoek van het koninkrijk,' klaagde Barr, 'en om eerlijk te zijn heb ik alleen wat geruchten gehoord. De één zegt dat de koning gek geworden is en de ander dat de koning dood is. Maar niemand die het kan bevestigen. Het enige dat ik weet is dat het niet meer zo goed gaat in Harldon sinds die geruchten de ronde doen. Zoals ik al zei: de lonen worden niet meer betaald, het afval wordt niet meer opgehaald en langzaam maar zeker komen er steeds meer inbrekers en andere dieven.'

'Ja,' zei Leanne, 'wij werden ook al bijna overvallen!'

'Zie je wel,' zei Barr, 'het is zelfs zo erg dat een paar dagen geleden hier een boodschapper vanuit Harborg in vliegende galop voorbij kwam. Hij werd achterna gezeten door een stel rovers. Ze hadden zelfs het lef om dwars door het dorp achter hem aan te gaan! Maar hij heeft geloof ik nog net kunnen ontsnappen.'

Jonathan keek Leanne aan en kon Barr vertellen dat het de boodschapper gelukt was om het bericht over te brengen naar de Stad van Vrahadon. Dat was de reden dat ze hier waren!

'We zijn hier om uit te zoeken wat er aan de hand is in Harborg,' zei Jonathan, 'het kan toch niet zijn dat de koning overlijdt en dat niemand er iets over hoort? Er moet iets aan de hand zijn!' Even klonk Barr teleurgesteld.

'Dus jullie zijn hier niet om mij op te zoeken?'

Jonathan moest eerlijk bekennen dat dit niet zo was.

'Ach, ik had het kunnen weten!' zei Barr daarna opgeruimd, 'als jullie maar mijn kippetjes onthouden! Dan komen jullie zeker nog een keer terug.'

Iedereen moest lachen.

'Nu je het toch over gebraden kip hebt, Barr, ik vroeg me af of je nog wat meer bezoek kunt ontvangen,' vroeg Jonathan, 'er is hier verder toch niemand. Dan kunnen we net zo goed vragen of

Rudolfus en zijn mannen naar de Poort van Harldon kan komen; dan zijn ze ook wat dichterbij! Daarnaast denk ik dat je vast wel wat gezelschap kan gebruiken!' zie Jonathan

Nu begon Barr van oor te oor te lachen. Hij vond het een prima idee.

Jonathan trok zich terug in de achterkamer. Hij moest zich goed concentreren om Droomcontact te maken. De laatste maanden had hij flink geoefend en het ging nu bijna elke keer goed. Maar het bleef een flinke klus. Langzaam maakte hij zijn gedachten leeg en liet toen willekeurig zijn gedachten zweven over het bos, de velden en langs de weg in de richting van het dorp waar hij de mannen van Luitenant Rudolfus had achtergelaten. Even zweefden de gedachten rond en toen voelde hij het begin van het Droomcontact met de luitenant. Op dat moment voelde de luitenant het gekriebel in zijn achterhoofd. Rudolfus liet hem zijn gedachten binnenkomen en daarna kon Jonathan hem de instructie geven om naar de Poort van Harldon te komen. Dat was dus geregeld!

Niet veel later werd Jonathan onrustig en vertelde hij Barr dat ze verder moesten gaan. De man keek even op zijn neus want hij wilde net voorstellen om nog iets lekkers te koken, maar begreep dat Jonathan en Leanne meer te doen hadden dan alleen eten.

'Als jullie flink doorrijden, dan kan je nog tegen de avond in Harborg zijn,' zei hij behulpzaam. 'Jullie hebben goede paarden, dus dat moet lukken!'

En zo namen ze afscheid. Jonathan beloofde op de terugweg opnieuw langs te komen en gaf daarna zijn paard de sporen. Leanne volgde zijn voorbeeld en reed snel achter Jonathan aan. Barr bleef zwaaiend achter terwijl zijn twee vrienden in een stofwolk verdwenen.

Met een flinke draf reden ze door de velden van het Land van Harldon. Het was een vriendelijk landschap met lage heuvels en verspreid liggende boerderijen die verscholen lagen tussen de bomen. Hier en daar waren boeren bezig met ploegen en zaaien. Alles zag er vredig uit.

'Er is veel veranderd,' zei Jonathan tegen Leanne, 'het lijkt wel of het land rijker is geworden! Vroeger lagen hier de velden braak en groeide er overal onkruid. Sinds de Zwarte Prins verslagen is en de Koning van Harldon zijn grenzen heeft geopend gaat het blijkbaar een stuk beter!'

Toch had Jonathan het gevoel dat er iets in het land anders dan anders was. De wegen waren niet zo druk als hij had verwacht. Het was alsof het hele land voorzichtig afwachtte wat er ging gebeuren. En misschien was dat ook wel zo!

De weg naar Harldon slingerde tussen de heuvels door en opeens herkende Jonathan waar hij was. Een smal pad liep rechtsaf de heuvel op in de richting van een dorp met rode bakstenen huisjes. Het dorp lag er dromerig bij. Dit was het dorp waar hij was opgegroeid! Even hielden ze de paarden in en twijfelde Jonathan of hij het pad in zou slaan. Zouden ze hem herkennen? Misschien was Dikke Gerrit er en die zou hem zeker graag willen zien! Zou hij het zelf nog allemaal herkennen? Jonathan aarzelde. Hij wist niet of hij nog iets in het dorp te zoeken had. Er was waarschijnlijk weinig veranderd, terwijl voor hem nu alles zo anders was! Even dacht hij aan de boer waar ze de vorige nacht hadden gelogeerd; die had hem bijna niet herkend.

'Ik durf het niet aan,' zei hij tegen Leanne, 'want misschien is het wel een teleurstelling!'

Ook zij merkte dat Jonathan aarzelde.

'Misschien wil je het op de terugweg proberen,' zei Leanne, 'dan ben je misschien wat meer aan het Land van Harldon gewend!' Dat was een goed idee. Daarnaast moesten ze ook niet veel tijd verliezen om de stad Harborg voor het vallen van de avond te bereiken. Tenslotte wisten ze niet hoe laat de poorten van de stad dicht zouden gaan.

De rest van de rit ging voorspoedig. Aan het eind van de lange dag kwam Harborg in zicht. Anders dan de Stad van Vrahadon waren er hier geen hoge torens. Lage met rode bakstenen gemetselde huizen verdrongen zich achter een hoge met gras begroeide wal. Rond de omwalling lag een brede gracht waar een nauwe houten brug overheen lag. Dit was de enige weg naar binnen. Slechts één gebouw torende boven de stad uit en dat was de Burcht van Harborg.

'Kijk,' zei Jonathan terwijl hij naar de burcht wees, 'daar zullen we waarschijnlijk onze antwoorden vinden! Maar laten we eerst eens kijken of ze ons de stad inlaten.'

Jonathan en Leanne reden over de smalle brug naar de stadspoort die open bleek te staan. Bij de poort was er geen enkele controle en daarom konden ze zonder op te vallen de stad in gaan. Leanne keek haar ogen uit. Zij was nog niet eerder in Harborg geweest. Ze vond de rode bakstenen huizen er vriendelijk uitzien; net poppenhuizen.

Ze reden door de hoofdstraat, die in de late namiddag erg rustig was, en het viel Leanne op hoe alles er slonzig uit zag. Gras groeide tussen de stenen, de winkels zagen er leeg uit en het was alsof niemand de troep op straat wilde opruimen.

'Op het eerste gezicht leek het me hier wel gezellig, maar nu ik beter kijk ziet het er niet best uit,' zei Leanne en Jonathan gaf haar gelijk.

'Het is net alsof er weinig meer geregeerd wordt,' zei hij bedachtzaam.

De weinige mensen die ze zagen keken niet op of om en verdwenen snel weer in een zijstraat. Er was duidelijk iets mis in de stad!

Op het grote plein voor de burcht hielden ze stil voor een herberg. Dit was niet *De Gouden Klok*, het hotel waar Yra in een ver verleden ooit gewerkt had, waar ze de vader van Jonathan was tegengekomen. Dat hotel was lang geleden afgebrand en had plaatsgemaakt voor een eenvoudige herberg; '*Het Waepen van Harbogh*'. Hier namen Jonathan en Leanne een kamer waar ze konden uitrusten van een vermoeiende dag.

3. De Koning van Harldon

Na een goede nachtrust zaten Jonathan en Leanne de volgende ochtend in de gelagkamer aan het ontbijt. Ze hadden de waard van de herberg gevraagd of hij wist wat er aan de hand was met de koning, maar hij had verschrikt opgekeken en niets willen zeggen. Jonathan had niet verder aangedrongen. Omdat ze goede trek hadden gingen ze naar hun tafel om van een stevig ontbijt te genieten.

'Zeg Jonathan, wat was je eigenlijk van plan,' vroeg Leanne, 'je hebt toch wel een plan?'

Ze was zo gewend aan dat Jonathan altijd wel een plan had, dat ze verbaasd was dat hij het nu even niet wist.

'Leanne, ik weet het nog niet. Eerst was ik van plan om naar de mensen te gaan die de boodschapper hadden gestuurd, maar nu we hier zijn voel ik dat we beter niet teveel kunnen opvallen. Laten we eerst eens wat luisteren naar de bezoekers van de herberg,' antwoordde Jonathan aarzelend, 'misschien krijgen we dan wat meer aanwijzingen over wat er aan de hand is!'

En zo zaten ze stil in de gelagkamer te luisteren naar de weinige gesprekken die om hen heen gevoerd werden en hoorden ze wat er speelde in de stad. Een paar mannen achter hun tafeltje praatte hardop over het weer en daarna over dat de prijzen op de markt zo hoog waren geworden; allemaal niet zo interessant. Een tafeltje verderop zat een jongen alleen hardop te snikken omdat hij liefdesverdriet had. Leanne vond het zielig. Jonathan keek haar vuil aan toen ze zei dat ze de jongen wilde troosten.

'Dat was je toch niet echt van plan, hè?'

'Nee,' lachte Leanne, 'ik zei het alleen om jou te plagen!'

Daarna hoorden ze weinig nieuws tot een grote grofgebouwde man de herberg binnenkwam samen met twee andere onguur uitzierende mannen. Luidruchtig ging hij aan een tafel zitten en bestelde een grote kan bier, terwijl de andere twee op een afstandje bleven staan toekijken.

'Zo die is vroeg!' fluisterde Leanne. Ze zaten gelukkig een flink eind van de grote man en zijn vrienden af, zodat ze zonder dat de man het hoorde tegen elkaar konden praten.

De herbergier rende zo snel als hij kon naar het drietal en gaf de man zijn bestelling, waarvan het schuim op de tafel klotste.

'Mors niet zo, oen!' riep de grote man met een grom, 'en daarnaast heb je veel te veel schuim getapt! Dit is toch geen bier??!!'

'Sorry heer,' zei de herbergier die snel een lap haalde om de tafel droog te maken.

'Wie is dat?' vroeg Jonathan aan een vrouw een tafel verderop. Voorzichtig keek de vrouw in de richting van de grote man en toen het duidelijk was dat hij niet hun kant opkeek antwoordde ze fluisterend dat het Heer Magnuson was.

'Ik zou maar niet meer al te veel vragen,' voegde de vrouw er aan toe. 'Heer Magnuson houdt er namelijk niet van als we achter zijn rug om praten. Pas maar op!'

Intussen had Heer Magnuson zijn maaltijd gekregen. Terwijl de andere twee toekeken zat hij luidruchtig te schransen van het vlees dat voor hem stond. Jonathan vermoedde dat het twee lijfwachten waren.

'Het lijkt me geen lekker heerschap,' zei Leanne tegen Jonathan, 'laten we dus oppassen!'

'Ja, we moeten uitkijken, maar misschien kan hij ook voor een paar aanwijzingen zorgen,' antwoordde Jonathan.

'Denk je dat we hem straks moeten volgen?' fluisterde Leanne.

'Ik weet het niet,' zei Jonathan, 'misschien is hij gewoon een grote boef en heeft hij niets met het overlijden van de koning te maken. Maar als we niets beters te doen hebben, dan kunnen we allicht kijken waar hij naartoe gaat!'

Het duurde niet lang voor Magnuson zijn bier op had. Met een enorme boer stond hij op en verliet de herberg zonder te betalen, met zijn twee lijfwachten in het kielzog. Kort keken Jonathan en Leanne elkaar aan en besloten ze om de man toch maar te volgen.

Nog geen tien tellen nadat de grote man was weggegaan liepen zij ook de voordeur uit en keken ze over het plein, waar ze nog net zagen dat de grote man door de poort van de burcht ging. Ze konden hem niet verder volgen.

'Nu weten we nog steeds niets over de koning,' zei Jonathan teleurgesteld toen ze zagen dat de poort zich achter Heer Magnuson sloot. Hij merkte niet dat zijn woorden werden gehoord door een kleine jongen die zich snel uit de voeten maakte.

'Ja, we weten niets, maar we weten wel dat het boeventuig zich ophoudt in de burcht,' zei Leanne, 'ik kan me nauwelijks voorstellen dat de oude koning zulke mensen in dienst had!'

'Daar heb je gelijk in, maar wat doen we ermee?' vroeg Jonathan.

'Ik heb maar één idee,' zei Leanne na lang nadenken, 'en dat is dat ik gewoon zelf naar de burcht ga. Wat is er beter dan gewoon rechtstreeks vragen? Tenslotte komen we van de Koningin van Vrahadon en hebben we het recht om te weten wat er hier aan de hand is! Ik zal alleen gaan, als Boodschapper van de Koningin en dan zullen we eens zien hoe ze reageren. Mocht het mis gaan dan kan jij alsnog ingrijpen!'

Jonathan leek het allemaal niet zo'n goed idee, maar toen hij geen beter plan kon bedenken, stemde hij schoorvoetend in.

Een uur later had Leanne zichzelf voldoende moed ingesproken en vertrok ze uit de herberg. Vol van de zenuwen liep ze over het plein naar de grote poort van de burcht. Een barse wachter hield haar tegen. Leanne zag dat hij pukkels op zijn neus had en kon het niet laten om er naar te blijven kijken.

'Wat mot je?' vroeg hij onbeleefd.

'Ik ben een Boodschapper uit de Stad van Vrahadon en wil graag de koning spreken,' zei Leanne zo dapper mogelijk.

'Wie zegt dat jij uit Vrahadon komt en waarom zou de koning jou willen zien?'

'Ik kom van de koningin,' zei Leanne en ze liet de zegelring met de blauwe steen zien.

De wachter keek verbaasd naar de ring, alsof hij die niet herkende en daarom voelde Leanne dat ze nog een beetje meer moest bluffen.

'Laat me binnen, anders wordt het voor jou een probleem!' zei ze ferm.

'Jij??! Jij komt van de koningin? Laat me niet lachen! Waar is dan je gevolg en je lijfwacht? Ik zie helemaal niets. Ik hou er niet van als je me voor de gek houdt. Scheer je dus weg!!'

De wachter lachte haar uit.

Even aarzelde Leanne. Wat moest ze nu? Ze speelde met de ring die ze van Jonathan had geleend. Wat kon ze verder nog zeggen? De aarzeling was net lang genoeg om de andere wachter aan het denken te zetten.

'Stel nu dat ze wèl van de koningin komt,' fluisterde de andere wachter. 'Kijk maar naar haar kleren en natuurlijk die ring. Daarnaast praat ze ook een beetje met een bekakt accent! Als

we haar wegsturen, dan komen wij misschien wel in de problemen, zoals ze zegt ...'

De eerste wachter, de man met de pukkels, dacht even na. Echt slim was hij niet, maar dit soort logica begreep hij wel. Het laatste dat hij wilde was 'problemen' met zijn baas!

'Ja, ik heb geen zin in gedonder,' mompelde hij tegen zijn collega terwijl hij zijn ergernis onderdrukte. 'Geef haar dan maar een kans. Maar laten we hopen dat we niet juist door haar binnen te laten in de problemen komen!'

De tweede wachter liep met Leanne de poort door. In het wachtlokaal droeg hij haar over aan een bediende, die op zijn beurt haar verder meenam naar binnen. Ze gingen de donkere gangen in naar het hart van de burcht. Leanne gaf haar ogen de kost. Wie weet waren er aanwijzingen te vinden voor wat er aan de hand was. Veel was er echter niet te ontdekken.

Binnen zag alles er sjofel en slecht onderhouden uit. Dit was geen achterstallig onderhoud van de laatste paar weken, maar duidelijk een achterstand die veroorzaakt was doordat de oude koning al lang geleden de aandacht voor onderhoud verloren had. Overal bladderde het schilderwerk en hingen spinnenwebben. Het was geen prettig gezicht. Als er geld was in het land, dan was het in ieder geval niet uitgegeven aan het onderhoud van de burcht!

De bediende liep voor Leanne uit en liet haar na een tijdje een donkere kale wachtruimte zien waar ze kon plaatsnemen. Hier zou ze nog heel lang moeten wachten.

Terwijl ze in de wachtkamer zat voelde Leanne en zacht gekriebel in haar achterhoofd. Ze herkende het direct; het was Jonathan die probeerde Droomcontact te maken.